

Det er selvfølgelig en beskeden vækst set i forhold til tidligere år. Men det, der er lidt pud-sigt, er jo, at tidligere års vækst i sig selv skulle begrunde, at man skulle være nødt til at have en lige så stor vækst i årene fremover. Det burde med en tilfredsstillende opgaveløsning i den offentlige sektor jo snarere være anderledes.

Vi har en af verdens absolut største offentlige sektorer. Vi har verdens højeste skattetryk, og derfor er det jo ikke et selvstændigt mål at øge de offentlige udgifter, det er ikke et selvstændigt mål at få flere offentligt ansatte. Alligevel har vi kunnet se, at der altså er kommet det. Der bliver samlet set brugt flere penge i den offentlige sektor, og der er kommet flere offentligt ansatte.

Kl. 13.45

Når der så er den situation, er vi selvfølgelig tilfredse med, at væksten primært er sket i kommuner og amter. Vi er tilfredse med, at dér, hvor væksten målrettes, er inden for de kerneområder, som vi føler den offentlige sektor skal blive bedre til. Men jeg vil godt understrege, at det ikke i sig selv for os er et mål at have en stadig voksende offentlig sektor. Det vil være vanvitigt at tænke den tanke, at det er et selvstændigt mål. Det kunne man få indtryk af, når man hører nogle af talerne i dag.

Vi forvalter i fællesskab ca. 700 mia. kr. på vegne af borgerne. Det er tvangsinddrevne midler via skatter og afgifter. Vi har ofte at gøre med offentlig monopolvirksomhed. Derfor har vi hele tiden en forpligtelse til at se på, hvordan vi kan bruge de ressourcer, vi kradser ind fra borgerne, bedst muligt, sikre mest kvalitet for pengene.

Det vil private virksomheder automatisk stræbe efter via konkurrencesituationen. Det offentlige har ofte ikke den faktor inde i billedet, og derfor er det et politisk ansvar at sikre, at pengene bruges bedst muligt. Og det er ikke, at der bare slavisk er ekstraregninger, skatteyderne skal betale, det er også at se på, om vi kan bruge pengene bedre.

Der er områder, hvor vi mener, man kan hente nogle penge for at målrette dem andre steder hen. Skatteområdet er et eksempel. Altså hvis en million borgere – et tænkt eksempel – bruger »tast selv« i forhold til forskudsoplysninger og årsopgørelser, hvor man tidligere skulle ned på den kommunale forvaltning og der skulle sidde medarbejdere og sprætte kuverter op og indtaste, jamen så vil det jo være sådan, at der er en gevinst hentet på det, som man kan bruge andre steder.

Men hvis ikke den effektiviseringsgevinst bliver inddraget nogen som helst steder og man bare alligevel har det antal folk til at sidde og lave skattearbejdet på trods af sådan en tænkt situation, jamen så er det klart, at så suger det ressourcer, som man ellers kunne have anvendt andre steder.

Hvis de vurderingsfolk ansat i kommunerne, som man ikke længere får bloktilskud til, fordi opgaven er overgået til Told og Skat, alligevel er ansat i den kommunale forvaltning og bare sidder og laver noget andet, og man så ikke har været inde og prioritere og har fundet ud af, at her var der måske nogle penge, man kunne bruge bedre på en hjemmehjælper ekstra, så har man ikke gjort sit arbejde godt nok i den kommunale forvaltning.

Hvis det er sådan, at vi lægger planlovgivning, som vi har gjort, fra amterne til kommunerne, hvorfor tager vi så ikke konsekvensen af det og siger: Jamen i stedet for det dobbeltarbejde, der på miljø siden laves i kommuner og amter, så målretter man arbejdet til, at det bliver gjort i kommunerne og sparer det i amterne, så man ikke laver dobbeltarbejde inden for den offentlige administration. Jamen så har vi ikke gjort vores arbejde godt nok.

Der er områder, hvor vi kommer ud over det, der har været debatteret hele dagen, men hvor der er effektiviseringer at finde. Der kan man så sige, at det gode ved at have nogle rammer, der er rimelig stramme, er jo, at man bliver mere fokuseret på at finde de steder og prioritere indsatsen. Det dårlige er selvfølgelig, at hvis ikke man laver den prioriteringsindsats, er der nogle, der bliver ramt.

Derfor har vi sagt til regeringen og vil også gentage det her i dag, at forudsætningen for, at det kan lykkes at holde en vækstrate, der er så beskeden som den, der er sat ind, er selvfølgelig, at man er villig til at prioritere i de offentlige udgifter, så man kommer de områder i møde, der notorisk har behov for at få tilført midler i en større størrelsesorden end det, der er afsat.

Det er også derfor, vi i det forslag til vedtagelse, vi er sammen med regeringspartierne om, har skrevet ind, at det er vigtigt, at der til stadighed sker en prioritering i den offentlige sektor.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg har et spørgsmål, nemlig om Dansk Folkeparti har nogen smertegrænse i det, man nu skal i gang med.